

обавезе из тачке II, док су у тачки V наведени услови коришћења старе девизне штедње у процесу приватизације. Прописано је и да неће бити исплаћивања у готовини или обвезницама било каквих потраживања према Влади све док се свако потраживање не верификује путем одговарајућих административних процедура (тачка VI), а тачком VII обавезује се Влада да стави тренутни ембарго на спровођење судских одлука донесених у вези са потраживањима по основу ратне штете док не ступе на снагу посебни законски прописи о измирењу таквих потраживања, који ће бити усвојени у парламентарној процедури најкасније до 30. јуна 2004. године. Тачком IX ове одлуке прописано је да одлука ступа на снагу даном њеног доношења и да ће се објавити у "Службеном гласнику Републике Српске".

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспорене одлуке Суд је пошао од одредбе члана 69. Устава Републике Српске којом је утврђено да се државна власт у Републици организује на начелу подјеле власти, односно да уставотворну и законодавну власт остварује Народна скупштина и Вијеће народа, извршну власт врши Влада, а судска власт припада судовима. Такође, Суд је имао у виду да је садржај извршне власти, која припада Влади, утврђен одредбама члана 90. Устава, према којима Влада Републике Српске, поред осталог, обезбјеђује спровођење и извршава законе, друге прописе и опште акте у складу са Уставом, а ради извршавања закона доноси уредбе, одлуке и друга акта (т. 3. и 4. става 1. члана 90). У складу са овим уставним начелом, одредбом члана 34. став 2. Закона о Влади Републике Српске, на основу којег је и донесена оспорена одлука, прописано је да се одлуком прописују мјере Владе, даје сагласност или потврђују општи акти органа или организација, ако је таква сагласност или потврда предвиђена законом, образују друге службе за потребе Владе и уређују друга питања од значаја за обављање послова Владе.

Полазећи од наведених уставних и законских одредаби, Суд је оцијенио да оспорена одлука није донесена с циљем извршавања закона, што је противно т. 3. и 4. став 1. члана 90. Устава Републике Српске и ставу 2. члана 34. Закона о Влади. Наиме, Суд је оцијенио да ниједном одредбом Устава није дато овлашћење Влади да својим актима уређује односе који се према Уставу уређују искључиво законом, односно да се одлуком не могу уређивати односи на начин који је изван функције извршне власти. Према томе, доносећи оспорену одлуку на наведени начин, Влада Републике Српске је, по оцјени овог суда, изашла из оквира својих уставних и законских овлашћења и повриједила уставно начело о подјели власти из члана 69. Устава Републике Српске. Оправданост овакве оцјене произлази и из чињенице да је Народна скупштина Републике Српске, у релативно кратком временском периоду од доношења оспорене одлуке, донијела Закон о привременом одлагању од извршења потраживања из буџета Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 110/03) и њиме прописала привремено одлагање од извршења измирења потраживања из буџета Републике Српске по основу унутрашњег јавног дуга. Такође, у току трајања овог уставносудског поступка Народна скупштина Републике Српске донијела је и Закон о утврђивању и начину измирења унутрашњег дуга Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 63/04), којим се регулишу поступак, начин и рокови утврђивања и измирења унутрашњег дуга Републике Српске према физичким и правним лицима.

Поред наведеног, Суд је оцијенио да је тачком VII оспорене одлуке повријеђено и уставно начело из члана 121. Устава, којим је утврђена самосталност и независност судова који суде на основу Устава и закона. Наиме, Суд је оцијенио да се овом тачком одлуке игнорише самосталност и независност судова, а тиме и принцип подјеле власти, јер се обуставља извршење правоснажних и извршних одлука редовних судова, чиме Влада прелази оквире своје надлежности.

Имајући у виду тачку IX оспорене одлуке, којом је прописано да Одлука ступа на снагу даном доношења, Суд је оцијенио да ова одредба није у сагласности са одредбом члана 109. став 1. Устава Републике Српске, којом је утврђено да закони, други прописи и општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступе на снагу. С обзиром на то да се доносилац оспорене одлуке није изјаснио о постојању нарочито оправданих разлога због којих је одредио да овај акт ступа на снагу прије рока утврђеног Уставом, Суд је утврдио да ова тачка одлуке није у сагласности са чланом 109. став 1. Устава.

Оцјењујући да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 41. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, у овом предмету донио одлуку без доношења рјешења о покретању поступка.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: председник Суда Мирко Зовко и судије: Михаило Адамовић, Војин Бојанић, Милорад Ивошевић, Адем Медић, др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић, Бранко Сунарић и Авдо Шпиљак.

Број: У-123/03
20. септембра 2006. године
Бања Лука

Председник
Уставног суда,
Мирко Зовко, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 61. тачка 1. Закона о Уставном суду Републике Српске - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", број 54/05), на сједници одржаној 20. септембра 2006. године, донио је

ОДЛУКУ

Утврђује се да члан 20. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), у дијелу који гласи "овај закон ступа на снагу одмах", није у сагласности са Уставом Републике Српске.

Образложење

Рачуноводствено-правни центар мале привреде "Марка" - Лакташи дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 20. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03). У иницијативи је наведено да су оспореним чланом наведеног закона, без претходног утврђивања "нарочито оправданих разлога" за његово ступање на снагу "одмах", повријеђене одредбе члана 109. став 1. Устава Републике Српске, чиме је, по мишљењу даваоца иницијативе, Народна скупштина Републике Српске прекорачила границе својих уставних овлашћења. Због наведеног, предлаже да Уставни суд утврди да је оспорени члан Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске неуставан.

Народна скупштина Републике Српске није одговорила на наводе из ове иницијативе.

Оспореним чланом 20. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03) прописано је да овај закон ступа на снагу одмах и одмах се објављује у "Службеном гласнику Републике Српске".

У поступку оцјењивања уставности оспореног члана Закона Суд је имао у виду члан 109. став 1. Устава Републике Српске, којим је утврђено да закони, други прописи и општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступе на снагу. Имајући у виду наведену уставну одредбу, Суд је

утврдио да начин на који је оспореним чланом 20. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске одређено његово ступање на снагу није сагласан са Уставом. Наиме, оспорена одредба у дијелу који гласи "ступање на снагу одмах", по оцјени Суда, недвосмислено значи ступање на снагу прије истека рока од осам дана од дана објављивања, а у конкретном случају Народна скупштина није навела и образложила нарочито оправдане разлоге због којих би овај закон раније ступио на снагу.

С обзиром на то да је у овом случају у току поступка правно стање потпуно утврђено и пружа поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 41. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 54/05), одлучио да оспорена одредба члана 20. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03), у дијелу који гласи "овај закон ступа на снагу одмах", није у сагласности са Уставом.

На основу изложеног, одлучено је као у диспозитиву ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: председник Суда Мирко Зовко и судије: Михаило Адамовић, Војин Бојанић, Милорад Ивошевић, Адем Медић, др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић, Бранко Сунарић и Авдо Шпиљак.

Број: У-38/04
20. септембра 2006. године
Бања Лука

Председник
Уставног суда,
Мирко Зовко, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 61. став 1. тачка 1. Закона о Уставном суду Републике Српске - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", број 54/05), на сједници одржаној 20. септембра 2006. године, донио је

ОДЛУКУ

Утврђује се да Рјешење број: 8/1-01-37-12/04 од 2. фебруара 2004. године, које је донио министар одбране у Влади Републике Српске, није у сагласности са Уставом.

Образложење

Живко Чуковић из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости Рјешења број: 8/1-01-37-12/04 од 2. априла 2004. године, које је донио министар одбране Републике Српске. У иницијативи се наводи да се оспореним рјешењем фактички мијења важећи Правилник о стамбеном обезбјеђењу у Војсци и Министарству одбране Републике Српске, чиме се омогућава појединим лицима која су у Федерацији БиХ вратила станове и ушла у њихов посјед, а којима је у међувремену ријешено стамбено питање у Републици Српској, да остану у становима у Бањој Луци. Давалац иницијативе сматра да је ово рјешење строго намјенско како би се оснажила незаконита рјешења о додјели станова, те да се на тај начин, супротно члану 10. Устава Републике Српске, стамбени интересенти који немају станове у Републици Српској и Федерацији Босне и Херцеговине стављају у неравноправан положај према оним лицима која већ имају ријешено стамбено питање. Поред наведеног, сматра да су оспореним рјешењем повријеђене и одредбе чл. 108. и 113. Устава Републике Српске, те предлаже да Уставни суд донесе одлуку којом ће утврдити да су оспорене одредбе неуставне и незаконите.

Правни основ за доношење Рјешења број: 8/1-01-37-12/04 од 2. априла 2004. године, како то произлази из преамбуле акта, су члан 21. тачка 12. Закона о одбрани и Правилник о измјенама и допунама Правилника о стамбеном обезбјеђењу у Војсци и Министарству одбране Републике Српске број: 8/1-01-37-20/02 од 14. новембра

2002. године. Тачком 1. оспореног рјешења утврђује се да Министарство одбране Републике Српске има интерес за размјену својине на становима са лицима која имају на коришћењу - закупу одговарајући стан на територији Републике Српске, а у току је поступак поврата, односно откупа стана на територији Федерације БиХ. Оспореним рјешењем је, такође, предвиђено да право на рјешавање стамбеног питања остварују лица која користе одговарајуће станове на подручју Републике Српске, а која треба да понуду за размјену доставе Министарству одбране Републике Српске, које ће након што утврди интерес у складу са чланом 2. став 2. Правилника о измјенама и допунама Правилника, посебним рјешењем утврдити обавезе страна, надлежност органа и рокове извршења обавеза (т. 2. и 3.). Прописано је и да ће Комисија, формирана у складу са Упутством о провјери законитости уговора о коришћењу станова закључених и обновљених после 1. априла 1992. године и поступку утврђивања права на обнову уговора о коришћењу стана, као надлежна, одбацити захтјеве за надовјеру уговора поднесене од лица која остварују право на рјешавање стамбеног питања по овом рјешењу (тачка 4.). Тачком 5. рјешења прописано је да је за његову реализацију одговорна Управа за некретнине.

Разматрајући дату иницијативу, Уставни суд је, на сједници одржаној 23. децембра 2004. године, рјешењем покренуо поступак за оцјењивање уставности и законитости Рјешења број: 8/1-01-37-12/04 од 2. априла 2004. године, које је донио министар одбране Републике Српске (став 1). Истовремено, ставом 2. Рјешења Суд је одбацио захтјев даваоца иницијативе за обустављање извршења Рјешења број: 8/1-01-37-12/04 од 2. априла 2004.

Министарство одбране Републике Српске није доставило одговор на рјешење о покретању поступка.

Оцјењујући уставност оспореног рјешења, Суд је, прије свега, имао у виду да је у току овог уставног поступка утврђено да је оспорено рјешење по својој правној природи општи акт, те да зато подлијеже контроли уставности. Наиме, утврђено је да оспорени акт, иако донесен у форми рјешења којим се иначе одлучује о појединачним правима, има карактер општег акта јер се односи на неодређен број заинтересованих лица за замјену, односно добијање стана на коришћење по важећем Правилнику, као и да садржи опште норме на основу којих се рјешавају појединачни случајеви и доносе појединачни акти. Имајући у виду наведено, Суд је пошао од одредбе члана 109. Устава Републике Српске, којим је утврђено да закони, други прописи и општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступе на снагу, те да се прије ступања на снагу закони, други прописи и општи акти објављују у одговарајућем службеном гласилу. Сагласно овој уставној одредби, Суд је оцијенио да је услов за ступање на снагу и почетак примјене општег акта његово објављивање. Како оспорено рјешење има карактер општег акта, Суд је оцијенио да га је требало објавити на одговарајући начин, јер је Уставом Републике Српске утврђена обавеза објављивања општих аката државних органа. Имајући у виду да се оспорено рјешење примјењивало и произвело правне последице иако није објављено, Суд је оцијенио да је у конкретном случају дошло до повреде уставних принципа гарантованих чланом 109. Устава Републике Српске.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци Одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: председник Суда Мирко Зовко и судије: Михаило Адамовић, Војин Бојанић, Милорад Ивошевић, Адем Медић, др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић, Бранко Сунарић и Авдо Шпиљак.

Број: У-15/04
20. септембра 2006. године
Бања Лука

Председник
Уставног суда,
Мирко Зовко, с.р.